

la tudi trohico slutnje o tem, kako težka je kletev, ki leži nad potopljenim mestom. Čeravno je don Fernando zelo dober z menoj, vama moram navzlic temu priznati, da me vedno pretresa mrz, kadar stopi v mojo sobo. Občutek imam, kakor da bi hodil duh k meni na obisk.«

»Na vsak način ga morava videti, Cvetana,« je prepričeval Tomo deklico. »To moraš že kako ure-diti,« je prosil Branko.

Cvetana je premišljevala. »Tako preprosto pač to ne bo šlo, dečka. Sama bi to zelo želela. Biti pa mo-

ramo pametni in previdni. Zato vaju prosim, da ostaneta vsaj nekaj časa v vajini spalnici. Medo vama bo prišel povedat, kadar bom pogruntala način, kako bi tudi vidva lahko prisostvovala obisku dona Fernanda, ne da bi vaju sta-rec mogel videti!«

Vzdihovaje sta se Tomo in Bran-ko spet vgnezdila v svoje skrivali-šče. Zdaj sta tudi že razumela, ka-ko počasi mineva v tem vzdušju in tej tesnobi čas. Želela sta si novih dogodivščin v Esteri, ne da bi slu-tila, da jih bosta še doživela...

(Dalje prihodnjic)

Vinko Bitenc

Princeska Pomaranča

(čudežna velikonočna pravljica)

Kdaj in kje

je živel princeska Pomaranča, boste nemara najprej hoteli vedeti. Ampak, dragi prijatelji, tega vam prav gotovo ne morem povedati. Vem le to, da je pred pradavnimi časi živel nekje pre-krasna deklica, lepša od same Pomladi. Bila je seveda zelo imenitnega rodu, ker drugače bi ne bila princeska.

Imenovala se je Pomaranča.

Princeska Pomaranča pa kljub svo-jemu visokemu stanu ni bila prav nič ohola in prevzetna, kakor so po navadi vse pravljичne princeske, temveč rav-no nasprotno; bila je silno prijazna in ponižna. Rada je občevala s prepro-stimi ljudmi in njeno največje veselje je bilo, izprehajati se po poljih in se-nožetih ter se pogovarjati s kmeti.

Celo za kakšno delo je prijela vča-sih, čeprav je imela nežne in mehke roke kakor vosek.

Kmetje so jo tako spoštovali in lju-bili, da bi šli v ogenj zanjo, če bi bilo treba. Posebno ji je bil naklonjen

mlad pastir Alfonzo.

Kot otroka sta se večkrat skupaj igrala, trgala cvetlice po travnikih in poslušala žvrgolenje ptic.

Princeskin oče, mogočen princ (ma-tere princeska Pomaranča ni imela več), ni bil nič kaj zadovoljen, da se njegova hčerka druží s tlačani.

Strogo ji je prepovedal, zaprl jo v grad, a princeska je od žalosti zbolela.

Kaj je hotel oče? Moral se je vdati, saj je bila princeska njegova edinka.

V tisti deželi

je vladala večna pomlad, zime še po-znali niso.

Nekega dne, vprav pred Veliko nočjo je bilo, sta se princeska Pomaranča in pastir Alfonzo spet sprehajala po širni poljani. Žita so že drugič zorela; ka-mor je seglo oko, je bilo vse postlano z najlepšimi rožami.

Samo drevesa ni bilo nikjer nobe-nega. Pač, tam sredi poljane je same-valo golo drevo, gotovo se je bilo za-radi vročine posušilo.

Princeska in Alfonzo sta se odpravila tja, da bi vsaj ob deblu drevesa našla nekoliko sence.

»Žejna sem, silno sem žejna!« je vzdihnila princeska Pomaranča. »Ali res tu ni nikjer nobenega studenca?«

»Prav nikjer, princeska,« je odvrnil Alfonzo. »Dobro vem, saj sem že pa-sel na tej poljani.«

»Kar umrla bom od žeje, Alfonzo,« je znova potožila princeska, pogrnila

na travo svoj rumenkastordeči plašč in legla nanj.

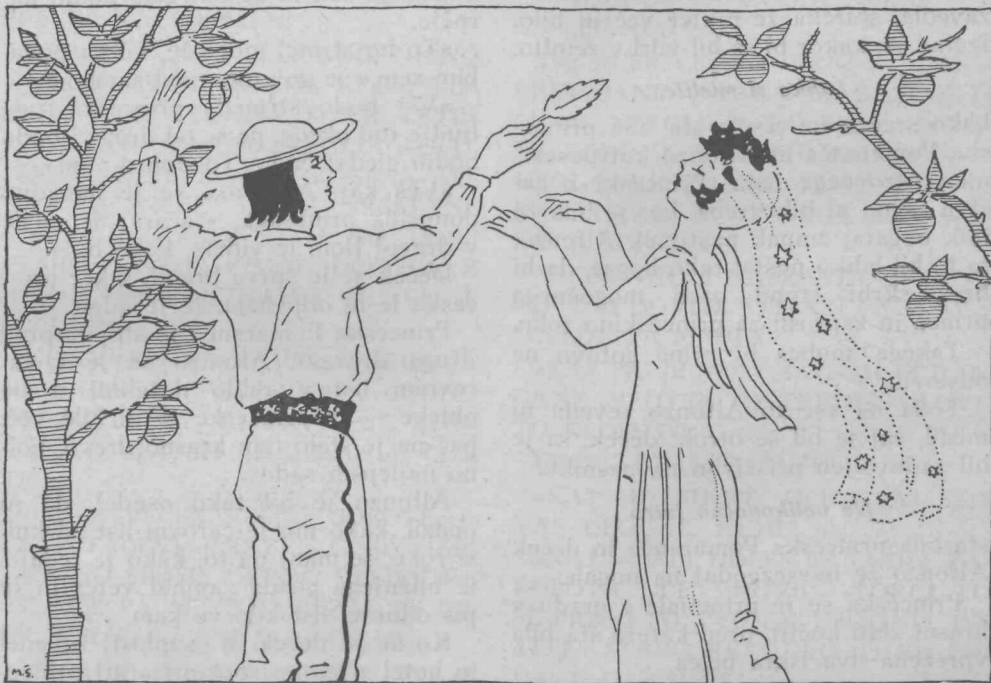
Tedajci zagleda deček postavo, ki se bliža drevesu.

Bil je star, upognjen berač,

ogrtnjen s temnim plaščem, opirajoč se na palico.

»Jaz,« je dejal resno starček, »jaz sem pa Metaforus, popotnik iz daljne Čudežne dežele. Nisem žejen, ne lačen, samo truden, do smrti sem truden. Vidva pa pravita, da sta žejna, ali ne? Jaz vama lahko pomagam.«

»Dajte, dobri mož,« sta oba naenkrat zaprosila.

»Poglej, princeska, kdo prihaja!« je vzkliknil deček.

Princeska je dvignila glavo, berač se je medtem že približal.

»Pozdravljena, otroka! Ali smem malo počiti pod drevesom?«

»Seveda, seveda!« je brž pritrdil deček, a princeska je vstala in prijazno ponudila beraču svoj plašč.

»Lezite nanj, mož, in si odpočijte!«

»Hvala vama, hvala, dobra otroka. Kdo pa sta in od kod?«

»Jaz sem pastir Alfonzo, ta tu pa je princeska Pomaranča. Na sprehodu sva predaleč zašla iz naselja in sva se hotela tu odpočiti.«

»Tako, tako,« se je smehljal starček.

»Princeska je tako silno žejna, tudi jaz sem žejen, pa tu daleč naokrog ni dobiti vode. A kdo ste pa vi?«

Starček je segel v bisago in privlekel iz nje dva sadeža. Bila sta rumenkastordeče barve in lepo okrogla.

»S tem si ugasita žejo,« je dejal berač in podal vsakemu po en sadež.

Princeska in Alfonzo nista mogla prehvaliti okusnega sadu.

»Ali raste to tam — tam v Čudežni deželi?« je vprašal deček.

»Da, da, pri nas! Poslušajta, otroka; vidim, da sta dobra, usmiljena in nepokvarjena. Povem vama skrivnost, kako moreta tudi v vaši deželi pričarati ta sad. Sem namreč Metaforus, čarovnik iz Čudežne dežele...«

Princeska in Alfonzo sta strmela v tujca in sta se ga skoraj bala.

»Le poslušajta!« je nadaljeval starček. »Tu imam list drevesa, na katerem rasto ti sadeži. Izročim ga vama.

Česar koli se s tem listom dotaknem na velikonočno jutro, pa naj bo les ali človek, postane v tistem trenutku drevo, polno teh zlatih sadežev. Pazita pa, da lista ne izgubita, zakaj samo z njim moreta čar spet odvzeti. Tako, zdaj sem se odpočil in grem. Pozdravljena otrokal!»

Še preden sta se princeska in deček zavedla, starčka že nikjer več ni bilo. Izginil je, kakor bi se bil vdrl v zemljo.

Lahko si mislite,

kako srečna in vesela sta bila princeska Pomaranča in Alfonzo kot posestnika čarovnega lista. Princeski bogastva ravno ni bilo treba, ker je bila že itak bogata; ampak pastirček Alfonzo, ta bi bil lahko postal tako bogat, da bi brez skrbi stopil pred mogočnega princa in zaprosil za princeskino roko.

Takega snubca bi princ gotovo ne odslovil.

Toda na vse to Alfonzo seveda ni mislil, saj je bil še otrok, deček, ki je bil zadovoljen pri živini na pašniku.

Na velikonočno jutro

sta bila princeska Pomaranča in deček Alfonzo že navsezgodaj na nogah.

Princeska se je pripeljala z gradu v krasni zlati kočiji, pred katero sta bila vprežena dva iskra belca.

Tako lepa, sveža je bila princeska to jutro, kakor sama mlada zarja, ki je žarela na vzhodu.

Tudi pastir Alfonzo se je postavil v lepi novi obleki, v novih čevljih in z novim klobukom, za katerega si je bil zataknil šopek najlepših cvetlic. V roki pa je skrbno stiskal čarovni list drevesa, ki mu ga je bil dal tujec iz Čudežne dežele.

Princeska Pomaranča in Alfonzo

sta se bila namreč zmenila, da presesteta vse ljudi v tistem okraju s čudovitimi drevesi, na katerih raste žlahtni sad.

Na skriti ravni za naseljem sta poteknila dolge vrste prekel, ki naj bi postala drevesa iz Čudežne dežele.

»Je torej vse pripravljeno?« je s smehljajočim se obrazom vprašala princeska in skočila iz voza.

»Kakor vidiš, princeska,« je ponosno odgovoril Alfonzo, ki je že precej časa čakal, kdaj prispe njegova tovarišica.

Nato je pričel čarati. Po vrsti se je s čudežnim listom dotaknil prekel, ki so se izpreminjale v košata drevesa, šibeča se od žlahtnega sadu.

Princeska je sklepala roki in strmela. Trgala je sad in ga natrgala polno naročje.

»To bo strmel moj oče, ko ga povabim sem,« je govorila med smehom.

»Vsi bodo strmeli, princeska, vsi ljudje tod okrog, pa še od drugod bodo hodili gledat čudo. To dobro vem.«

»Veš kaj, Alfonzo,« se je nenadno domislila princeska, »začaraj še mene v drevo! Bom le videla, kako bo!«

Deček se je sprva branil, a ker princeska le ni odnehala, se je vdal.

Princeska Pomaranča je stopila pred druga drevesa, Alfonzo se je s čarovnim listom rahlo dotaknil njene obleke — in princeske že ni bilo več, pač pa je stalo tam krasno drevo, polno najlepših sadov.

Alfonzo je bil tako osupel, da ni opazil, kako mu je čarovni list zdrknil iz roke, še manj pa to, kako je tedajci iz bližnjega gozda zapihal veter in je piš odnesel list kdo ve kam.

Ko se je deček iz osuplosti zavedel in hotel z listom spet pričarati princesko iz drevesa — lista ni bilo nikjer.

Alfonzo je zajokal kakor dete.

»Moja uboga princeska — kaj bo sedaj?!« je jadikoval ves obupan in pričel iskati čarovni list.

Iskal ga je povsod, a našel ga ni. Odšel ga je iskat v daljne tuje dežele, a lista ni našel nikoli nikjer, ker je bržkone prej umrl.

In tako je princeska Pomaranča ostala za večno — drevo. Njen oče, mogočni princ, je kmalu po tistem dogodku od žalosti umrl.

Ljudstvo

pa je v spomin na ljubljeno princesko imenovalo sad drevesa pomarančo, in tako se imenuje še dandanašnji.

In vprav o Veliki noči so pomaranče najlepše, najslajše. Tisoči živijo od žlahtnega sadu pomarančnega drevesa, in to po večini le preprosti ljudje...